

under Overvejelse. Jeg vil rette det bestemte Spørgsmaal til den højtærede Minister, om det er Meningen, at nye og store Foranstaltninger paa Vestkysten skulle stilles i Bero, indtil Kommissionen har afgivet Betænkning. Hvis det er Meningen, er det jo ikke værd at staa her og fremdrage denne Sag ret ofte.

Saa ønsker jeg ogsaa at omtale en Sag, der angaar den højtærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Det glæder mig, at der paa Finansloven findes en Bevilling til Opførelse af en Kirke i Harboøre. Der kunde siges mangt og meget om denne Kirke, hvor daarlig den nuværende Kirke der er, hvor daarlig Plads den afgiver, hvor skummel den i Grunden er, hvor mange Beboere der skal søge den, hvor utilstrækkelig den i det hele er, men jeg skal ikke komme ind herpaa, thi i Anmærkningerne Spalte 1058 findes der en Redegørelse for Kirkens Utilstrækkelighed og Daarlighed i alle Maader. Det, jeg gerne vil berøre, er den Sum, der er foreslaaet til Opførelse af en ny Kirke. Jeg skal villig indrømme, at da det er en Ombygning af en gammel Kirke, er Statens Tilskud i Grunden rundeligt. Men der er Forhold til Stede, som ikke findes ret mange Steder.

Opførelsen af Kirken beregnes at ville koste 32,000 Kr. Deraf have Beboerne i det lille fattige Sogn samlet 8,000 Kr. Statens Tilskud er opført med et Beløb paa 18,500 Kr. Men saa staar der i Anmærkningerne, at Tienden er opgjort til 12,000 Kr. Og det er hele Tienden, der er tagen med. Denne Sum, staar der, vil ikke kunne anvendes til Afholdelse af Udgiften ved Opførelsen af Kirken. Men saa staar der længere nede, at dog kan det forventes, at det tilbageblivende kan udredes ved Renter og Afdrag af den Sum, der er henlagt til Kirkens Vedligeholdelse. Det er det, jeg tror, det ikke kan. Skal der af denne Sum udredes noget til Kirkens Opførelse, bliver der for lidt til Kirkens Vedligeholdelse i Fremtiden. Der er et Forhold, som er egent for dette Sogn, nemlig at det har haft 130 Tdr. Hartkorn, men Havet har enten skaaret bort eller ødelagt ved Sandfygning saa store Arealer, at det nu kun har 79 Tdr. Hartkorn. Udgiften til Kirkens Vedligeholdelse bæres af Hartkornet; naar der er gaaet 50 Tdr. Hartkorn bort, er det indlysende, at det er de tilbageblevne 80 eller 79 Tdr., der maa bære Kirkens Vedligeholdelse. Jeg vil bede den højtærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet og Finansudvalget

tage denne Sag under Overvejelse og forhøje Beløbet med 2,000 eller 3,000 Kr., saa at det Beløb, der er henlagt til Kirkens Vedligeholdelse, ogsaa i Fremtiden kan være tilstrækkeligt dertil.

Chr. Rasmussen: Disse Dages Forhandlinger om det foreliggende Finanslovsforslag have for største Delen drejet sig om de uheldige og usunde Forhold, der synes at herske i vor Finans- og Forretningsverden, og der er af Talere fra alle Sider krævet indgaaende Undersøgelse af alle herhenhørende Forhold og eventuel Afstraffelse af de skyldige. Særlig er der rettet en sønderlemmende Kritik mod adskillige af vore Bankers Forhold, mod adskillige Sparekasser, den grønlandske Handel og meget andet. Denne Kritik er sikkert berettiget, der er neppe nogen Tvivl om, at der i adskillige af disse Forhold er meget slette Tilstande, og at der trænges til en streng Undersøgelse, en Undersøgelse, der gaar til Bunds. Jeg kan derfor fuldt billige Kravet derom, men jeg tror, at der ogsaa er andre Omraader, der trænge til at undersøges. Selv om de ikke ere af saa stor og indgribende Betydning som de omtalte, ere de sikkert vigtige nok til, at vi bør tænke paa ogsaa at faa dem undersøgte.

Det første af dem, jeg skal nævne, er det Forhold, hvori Statsebedsmænd staa til forskellige mere eller mindre offentlige Institutioner eller private Forretninger her i Landet. Da vi for et Par Aar siden i Lønningsudvalget forhandlede om de ministerielle Embeds- og Bestillingsmænds Lønninger, udbad Udvalget sig af Ministeriet, Oplysninger om, hvilke offentlige eller private Biforretninger de paa-gældende Tjenestemænd sad inde med, om de havde saadanne Forretninger, hvorledes disse vare, og hvilke Indtægter Embedsmændene havde deraf. For de offentlige Biforretningers Vedkommende fik Udvalget da en Redegørelse af den daværende Finansminister, og det var lidet lystelige Oplysninger, der da fremkom. Det viste sig jo, at en hel Række af Ministeriernes Embeds- og Bestillingsmænd foruden deres egentlige Embede havde faaet stukket til sig honorarlønnede Bestillinger, hvorved de ofte tjente ikke saa lidt mere end den Løn, de oppebære for deres Hovedembede, og man kunde regne ud, at den Tid, de kunde levne deres egentlige Embede, maatte være meget ringe, for saa vidt de da, hvad rimeligt er, skulde udføre Arbejde i de honorarlønnede Bestillinger. Man blev saa